

Van kitörési lehetőség...

Interjú egy roma származású volt diákkal

Helyszín: Nyírbátori Magyar-Angol Kéttannyelvű Általános Iskola

Készítette: Biróné Czakó Andrea

- Kérlek, mutatkozz be!
- Lakatos Róbert vagyok. Huszonöt éves, Debrecenben dolgozom a Kenézy Gyula Orvosi Rehabilitáció és Fizikális Medicina Klinikán, mint osztályos ápoló. Tanulmányaimat a Debreceni Egyetem Egészségtudományi karán végzem diplomás ápoló szakon, most az idén vagyok másodéves hallgató.
- Visszatértél a mi iskolánkba, a régi iskoládba. Miért?
- Mert itt jó alapokat kaptam és mindig befogadtak bennünket a tanárok. Adtak esélyt, amivel ki tudunk törni.
- Ugyanis szeretnéd elmondani, hogy roma származású vagy? Hangsúlyozottan hirdeted, mivel példát szeretnél mutatni?
- Igen. Példát szeretnék mutatni a többieknek, hogy van esély. De csak tanulással tudunk kitörni. Tehát semmi mással.
- Abszolúte így látod?
- Nem csak én, hanem sok híresség is, akik velem egy származásúak, ők is csak alázattal és szorgalommal tudtak kitörni.
- Úgy gondolod, hogy az a tudás, amit az iskolánkban megkaptál, terelt téged jobb irányba?
- Igen, főleg amit biológiából kaptam.
- Ki volt a biológia tanárod?
- Nagyné Bagaméri Éva tanárnő, illetve ma már igazgatónő. Mindig mutatta a vércöröket, hogy ezek a kis vércörök...- Róbert a kezével mutatja a levegőben.

- És ez engem megfogott. Korábban is mindig az egészségügyben akartam dolgozni, mert amikor gyermekvédelmi gondozásban voltam, kisebb koromban gyakran betegeskedtem. Láttam a fehér köpenyes néniket, akik vizsgáltak, gyógyítottak bennünket. Már kicsi koromban megfogalmazódott bennem, hogy az egészségügyi pályán szeretnék majd elhelyezkedni, ami sikerült is.
- Nagyon örülök neki. Kire emlékszel még szívesen az iskolánkból?
- Hát igazából sokmindenkire. Horváth Edit tanárnőre, őt úgy kezeltem, mintha a pótanyukám lenne, mert mindig gondoskodott rólam, szerethetően. Tehát az igazgató is mindig támogatót engem. Azt gondolom, sok pedagógusban hagytam pozitív benyomást.
- És ők is benned, ezek szerint.
- Örültek neki nagyon és én is. – Róbert sóhajt, merengően folytatja. – Most egy könyvet olvasok traumagyógyításról Orvos-Tóth Noémitől, és éppen azért jöttem ide vissza, mert itt is értek traumák engem. Például a tanulásból fakadó sérelmek, mint az egyik tantárggyal kapcsolatban, amiből többször megbuktam. De valahogy mindig átlendültünk ezen az egészen.
- Most ezt a sérelmet szeretnéd magadból kigyomlálni?
- Hát már sikerült a kigyomlálás. Azért nagyon kemény volt, mert azt kaptam, hogy sosem lesz belőlem senki. De most jó lesz az illető elé állni, és a szemébe azt sugallni pozitívan, hogy tessék látni, én pont erre vittem.
- Mivel a kimondott szó hatása maradandó. A pozitív szó életre szóló erőforrás lehet, amíg a negatív blokkot okozhat. Önbecsülésrontó önbeteljesítő jóslat lehetett volna az esetekben is a fent említett mondat, de szerencsére nem lett az. Ez példaértékű.
- Az. – Róbert mosolyra húzza a száját, láthatóan valami kellemes jutott az eszébe. – Többször álmodtam erről az iskoláról. Nekem nagyon erős a kötődésem. Lehet, hogy azért, mert gyermekvédelemben nevelkedtem, és ott szoros kötődés van. Tudjuk, hogy a kötődés Harlow nevéhez fűződik, ugye, ő a majmokon kísérletezett, hogy a kötődésnek mekkora az ereje. Több emberhez kötődöm az iskolából, ahogy Editke nénihez és Éva nénihez. Már csak ők maradtak a régi tanári karból. Tényleg jó ide visszatérni. Az a kisfiú, aki belépett ide az ajtón, most már a Debreceni Egyetemen tanul, és nem is az, hogy tanul, hanem igazából már dolgozik. Kiváltam, és ehhez iszonyatos erőfeszítés kellett. – Tekintetét végig futtatja a könyvespolcokon sorakozó könyveken. – Sokat jártam a könyvtárba, itt bujkáltam.
- Ki volt akkor a könyvtáros?
- Tóth Mátyás. Nagyon aranyos volt, segítőkész. De most már nincs olyan sok jó könyv, akkoriban sok szakkönyv volt.
- A könyvtár új feladatokat vállalt fel. Az alsós és felsős osztályok Erősségközpontú foglalkozásokra és Boldogságórákra szoktak betérni hozzám. Ezzel segítem a tanulók lelki fejlődését.
- Ó az jó lehet. Olyan pozitív kisugárzásúnak látszol.

Elraktározom a meglátását.

- Tudok majd veled példálózni a foglalkozásokon - jegyzem meg.

Róbert szeme felcsillan.

- Nem akarok én grandiózusan beszélni, de a Debreceni Egyetem Egészségügyi Karán is fog készülni rólam egy cikk, ha majd elvégzem. Azért ez nagy szó. Hatalmas! Alig várom, hogy a diplomámat a kezembe tarthassam!

Megszólal a csengő.

- Ó! Ezek a csengők, amikor felszólalnak!
- Hozza a traumát?
- Nem, szerettem a csengőt. De amikor az az óra volt, amiből megbuktam, az rossz volt, mindig sírtam. - Róbert elhessenti a rossz emléket. - Hát, de amikor a ballagás volt, azt sose felejttem el! A bankett! Olyan most, mintha álmodnék, egy mesevilágban lennék - közben Róbert az ajtóra néz. - Tetszik az a virág, le fogom fotózni - mutat a hat szziromból álló, papírból készült cserepes virágra, ami a karaktererősségeket szemlélteti.
- Mik a további terveid?
- Most vagyok negyedik féléves a diplomás ápoló szakon. Utána szeretném elvégezni a kiterjesztett hatásköri ápolás mesterszakot. Aztán a doktori képzést, a Phd- t a Debreceni Orvostudományi Egyetemen vagy a Debreceni Egyetem Egészségtudományok Doktori Iskolában. Amellett még a pszichológia is nagyon mélyen érdekel, majd azt is szeretném, mint viselkedés-elemző vagy profilelemző meg ilyenek.
- Drukkolok neked. Kívánom, hogy mindez teljesüljön, és ha teljesült, jelezd felénk!

Végezetül megkértem egy fotó erejéig Róbertet, hogy álljon a vetítővászon elé. Aztán boldogan ment felkeresni a pszichológus Judit nénit (Kovács Judit), akire nagy szeretettel emlékezett, majd a 'pótanyukájával' beszélgetett hosszan múlttól, jelenről, és a jövőről, mert már láthatjuk, hogy egy roma tanuló is valóra válthatja az álmait, ha elég kitartó.

